maalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse sattes under Et under Forhandling.

Justitsministeren (Nellemann): I Henhold til de Bemærkninger, der fremkom fra en ærET Folkethingsmand, da denne Sag var til anden Behandling, har jeg taget under Overveielse, hvorvidt der maatte være Anledning, og befundet, at der kunde være Anledning til noget at forhøie Portogodtgjørelsen for det af ham omtalte Embede, nemlig Embedet som Herredsfoged og Skriver i Bølling og Nørre Herreder. Der var beregnet en Porto af 74 Kr. om Aaret til dette Embede, hvilket ganske vist i og for sig er Lidt ifølge Embedets Beskaffenhed, men der er nu tillige indtraadt særlige Forhold der, som medføre, at det kan forudses, at denne Retsbetjent i den kommende Tid vil faae betydelig større Udgifter til Porto end tidligere, nemlig ved Indførelsen af Landpostruter. Som Følge deraf har jeg tilladt mig at foreslaa en Forhøielse af 100 Kr. til den ham tilstaaede Portogodtgjørelse.

Ordføreren (J. A. Hansen): Jeg kan paa Udvalgets Vegne erklære, at vi kunne slutte os til den høitærede Ministers Forslag, og jeg skal saaledes tilraade det høie Thing at vedtage det.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Ændringsforslag til § 2 af Justitsministeren:

I næstsidste Linie forandres: „3,000" til: „3,100".

vedtoges uden Afstemning.

Derefter sattes Lovforslaget (se Tillæg C. under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 52 Stemmer.

Lovforslaget gaar nu til Landsthinget.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om en Forandring i den militære Strafferet".

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1885—86).

Krigs- og Marineministeren (Haffner): Inden jeg omtaler det her foreliggende Lovforslag, finder jeg Anledning til i al Korthed at tilbagekalde i det høie Things Erindring, hvorledes jeg personlig har stillet mig til den militære Straffelov i den Tid, jeg har havt Leilighed til at beskæftige mig med den. Den 28de Mai 1870 behagede det Hans Majestæt Kongen at udnævne mig til Krigsminister og Marineminister ad interim, og et af de første Spørgsmaal, som paatrængte sig mig, da jeg havde overtaget Bestyrelsen af disse Ministerier, var, om det ikke var nødvendigt at underkaste den militære Straffelov en Revision. Det forekom mig utvivlsomt, at en saa gammel Lov, om end ændret ved successivt udstedte kongelige Anordninger, Parolbefalinger og Sligt, i høi Grad maatte trænge dertil, og det saa meget mere, som Straffebestemmelserne i denne ikke stode i Samklang med Straffebestemmelserne i den borgerlige Lovgivning. Dertil kom at mange af dem i og for sig vare lidet tiltalende og bestemt ikke passende for en Krigsmagt, som finder sin Tilgang paa den Maade, der er fastsat ved Loven om Hærens og om Søværnets Ordning. Jeg var i det heldige Tilfælde i Krigsministeriet at forefinde et Forslag til en Straffelov, som var udarbeidet af en af Landets dygtigste Jurister, nemlig daværende Generalauditør Scheel, hvilket Lovforslag hvilede paa den samme Grundanskuelse, jeg vedkjendte mig. For imidlertid at gaa frem med al fornøden Forsigtighed, blev der af Ministeriet nedsat Kommissioner, som navnlig skulde gjøre Straffe- og Disciplinærbestemmelser i dette Forslag til Gjenstand for Overveielse og Undersøgelse. Jeg udtalte som mit bestemte Ønske, at man saameget som muligt skulde se at komme bort fra alle legemlige Straffe ved Krigsmagten, og Resultatet af Forhandlingen blev, at man for Hærens Vedkommende kunde gaa ind paa Afskaffelsen af legemlig Straf, naar der blev givet en anden virksom, kortvarig Straf, som man kunde bringe i Anvendelse paa en passende Maade, navnlig af Hensyn til den korte Tjenestetid, der er bestemt for vort indkaldte Mandskab. Med Hensyn til Marinen derimod nærede man store Betænkeligheder ved at gaa aldeles bort fra Legemsstraffe. Man gjorde opmærksom paa, at Forholdet var helt anderledes ombord i Skibene end i Land; at der krævedes andre Midler til der at opretholde Disciplin og Orden; at Forholdet ombord i Skibene var af den Natur, at langvarige Fængselstraffe i Reglen ikke der kunde udføres, at saadanne, naar Skibene vare paa Togt i fjerne Vande, navnlig i tropiske Farvande, vilde være absolut skadelige for Mandskabets Sundhed og saaledes lidet anvendelige. Da der forelaa saa bestemt Udtalelse fra rette Sagkyndige, var det en betænkelig Sag for en Marineminister, der ikke selv var Søofficer, ikke selv havde ført Skibe paa længere Togter, med Bestemthed at træde op derimod; men da jeg vilde gjøre Mit til, at Legemsstraffe i det Hele kunde blive afskaffet saa hurtig som muligt, bestemte jeg mig til for Rigsdagen at forelægge et Forslag til Straffelov for Hæren alene, udsættende til et følgende Aar, naar Forhandlingerne med Marinen vare blevne fortsatte, at fremkomme med